

ข้อควรสังเกตเกี่ยวกับความลดหลั่นตามระดับภาษา

ผู้สอน นางสาวปราณี นิตยะ

๑. ภาษาที่ใช้ในระดับพิธีการ ระดับทางการและระดับกึ่งทางการ

- ✓ คำสรรพนามที่ใช้แทนตนเอง (สรรพนามบุรุษที่ ๑) มักใช้ กระผม ผม ดิฉัน ข้าพเจ้า
- ✓ คำสรรพนามที่ใช้แทนผู้รับสาร (สรรพนามบุรุษที่ ๒) มักจะใช้ ท่าน ท่านทั้งหลาย ส่วนภาษาระดับที่ไม่เป็นทางการและระดับกันเอง
- ✓ ผู้ส่งสารจะใช้สรรพนาม ผม ฉัน ดิฉัน กัน เรา หูฯ หรืออาจใช้ คำนามแทน เช่น นิด ครู หมอ แม่ พ่อ พี่ ป้า ฯลฯ

๒. คำนาม

คำนามหลายคำเราใช้เฉพาะในภาษาระดับกึ่งทางการ ระดับไม่เป็นทางการและระดับกันเองเท่านั้น หากนำไปใช้เป็นภาษาระดับทางการจะต่างกันออกไป เช่น

- ❖ โรงจำนำ>สถานธนาภิเคราะห์
- ❖ โรงพัก>สถานีตำรวจ
- ❖ หมู>สุกร
- ❖ ควาย>กระบือ
- ❖ รถเมล์>รถประจำทาง
- ❖ หม่า>สุนัข

๓. คำกริยา

คำกริยาที่แสดงระดับภาษาต่างๆ อย่างเห็นได้ชัด เช่น

- ตาย อาจใช้ ถึงแก่กรรม เสีย ล้ม
- กิน อาจใช้ รับประทาน บริโภค

๔. คำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์บางคำใช้คำขยายกริยา มักใช้ในระดับภาษาไม่เป็นทางการและระดับกันเองหรืออาจใช้ในภาษาระดับกึ่งราชการก็ได้ คำวิเศษณ์เหล่านี้มักเป็น

- คำบอกลักษณะหรือแสดงความรู้สึก เช่น **เปรี้ยวจัด เย็นเจี๊ยบ ริ่งเต็มเหยียด ฟาดเต็มเหนียว เยอะแยะ ภาษาระดับทางการขึ้นมิใช้บ้าง เช่น เป็นอันมาก มาก**

